

gives i Forbindelse med Lovgivning om den paagældende Art af Aftaler, saaledes Regler for Forsikringsindgaaelse ved Kommissionær i Forbindelse med Lovgivning om Forsikringsaftalen. Der opnaas derhos ved denne Begrænsning, hvad der ligger nærmest for, og praktisk taget mest tiltrænges, nemlig Tilslutning til Købeloven. Naar man i Modsætning til nysnævnte Lov, der paa dette Punkt blot udtaler, at den ikke gælder for Køb af fast Ejendom, har benyttet en positiv Udtryksmaade og udtrykkeligt som Genstand for Salget eller Købet nævnt „Varer, Værdipapirer eller andet Løsøre“, er Grunden hertil, dels at det overvejende Antal Kommissionsforretninger angaa Varer, d. v. s. saadant Løsøre, som særlig er Genstand for Handelsomsætning, og Værdipapirer, og at man derfor har ønsket særligt at fremhæve disse to Kategorier, dels at det maaske efter almindelig Sprogbrug ligger noget fjærnt under Udtrykket Løsøre at indbefatte Værdipapirer. Saavel den tyske Handelslov § 383 som den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 425 fremhæve ogsaa særligt Værdipapirer.

Paa et andet Punkt har man derimod ikke fulgt de nævnte Love, nemlig forsaa vidt disse kræve, at vedkommende for at falde ind under Reglerne om Kommissionærer skal have betinget sig Vederlag for sin Virksomhed. I den civile Kommission vil der jævnlig ikke blive givet Kommissionæren Vederlag, og man maa formene, at Udkastets Regler i Almindelighed ligesaa vel ere egnede til at anvendes, hvor vedkommende ikke har Krav paa Vederlag, som hvor saadant ydes. Men naturligvis maa der ved Bedømmelsen af Spørgsmaalet om Omfanget af Kommissionærens Pligter tages Hensyn til, hvorvidt han skal have Betaling for sit Arbejde eller ej.

Den Person, med hvem Kommissionæren for Kommittentens Regning indgaar en Aftale, kaldes i Udkastet Tredjemand.

Som allerede tidligere omtalt har man anset det fornødent at opstille et særligt

Begreb, „Handelskommission“, under Hensyn til, at de Regler, der bør gælde for Kommissionsvirksomhed i Handelsforhold, i flere Retninger maa være forskellige fra dem, der gælde, naar nogen iøvrigt har paataget sig mod eller uden Vederlag at udføre Kommissionshverv. Som Betingelse for at behandle et Kommissionsforhold som Handelskommission kræves efter Udkastet dels, at Kommissionæren er Handlende, jfr. det ovenfor om § 2 bemærkede, og dels, at Hvervet gaar ud paa Salg eller Køb, som falder indenfor hans Bedrift. At vedkommende tidligere er optraadt som Kommissionær, er ikke nødvendigt. Egenhandleren i Smør, der første Gang paatager sig et Kommissionshverv med Smør, er Handelskommissionær med Hensyn til denne Forretning, medens han, hvis han paa samme Maade paatager sig at sælge Værdipapirer i Kommission, kun betragtes som almindelig Kommissionær; man lægger forsaa vidt Vægten paa Arten af den Vare, Hvervet angaar. Dette er formentlig det naturlige, idet en Kommissionær, selv om han er Handlende, kun kan antages at være i Besiddelse af den særlige Kynighed, som medfører, at han kan behandles som Handelskommissionær, naar den paagældende Forretning falder indenfor hans egen Branche.

De Paragrafer i Udkastet, i hvilke der gives særlige Regler for Handelskommission, ere §§ 5, 7, 10, 2det Stykke, 11, 14, 2det Stykke, 21, 27, 32 og 57. Der vil ikke imellem disse Regler findes nogen til Købelovens Bestemmelser i dens §§ 27 og 52 svarende Regel om, at Reklamationer skulle ske hurtigere i Handelskommission end i civil Kommission; Handelskommission forudsætter ikke som Handelskøb, at begge Parter ere Handlende, og det maa være den reklamationspligtiges Egenskab af Handelsmand, som motiverer Kravet paa særlig Hurtighed. Af de i ovennævnte Paragrafer indeholdte Regler ere de i §§ 11, 21 og 32 givne endvidere knyttede til den Betingelse, at ogsaa Kommittenten er